

בא להו לבאלי

רשות להשאיר בנמל התעופה עד שיגיע המטוס הבא לאוסטרליה. את אשרת ה' טרנזיט הטביעו על כרטיס הטיסה שלה.

ביל זה היתה עמליה צריכה להציג את דרכונה הישראלית. היא סיפרה שהוא נשאר עם חפציה במטוס שיצא, ואז נתנו לה

אמנות אינדונזית, בה מיוצגים ציירים אינדונזים, בה מגננים מוסיקה אינדונזית ומגישים לאורחים מאכלים נוסח אינדונזי זה.

שינסו רק להסביר לשגרירי מדינות ערב בג'קרטה שימהרו להגיש מחאות רשמיות, שאין להם כל קשר עם התערור כה והם לא נתנו לה יד או אף אישור. מי שסיבך את האינדונזים במצב לא נעים זה, שספק אם יצליחו להיחלץ ממנו, הן שתי ישראליות הרפתקניות, שיום אחד החליטו כי לא מעניין אותן שום דבר, ולא איכפת להן מה הושבת אינדונזיה על ישראל, הן מוכרחות לבקר באינדונזי זה. לא בכולה, כמוכן, ואף לא ברובה, אלא באחד מאייה הקטנים והבודדים, בי באלי. בא להו לבאלי וזה הוא זה.

למה דווקא באלי ולמה זה היה כל כך חשוב? זה קשה קצת להסביר, אם למשל, היו עוצרים אותן שוטרי המשטרה החש' אית האינדונזית בנמל התעופה של ג'אקר' טה וחוקרים אותן מדוע הן מוכרחות ל' הגיע לבאלי, הם היו שומעים ודאי את הגירסה הבאה: "ראינו ציורי באטיק נפלאים של ציירים באליים, ששיגעו אותנו. ההלטנו שאנחנו מוכרחות להגיע לאבלי, לראות אם זה באמת שם מציירים את זה ולקנות הרבה ציורים כאלה." אף מרגל בינלאומי לא יכול היה לבחור לעצמו כיסוי גרוע מזה.

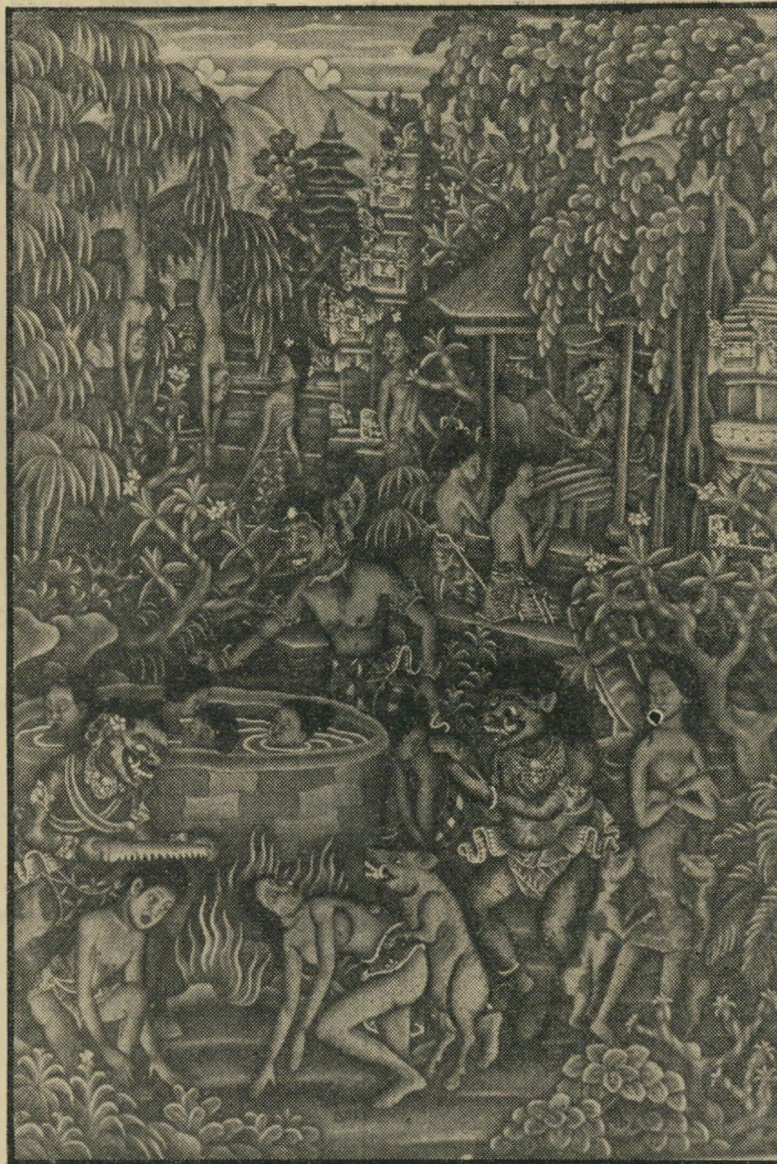
למולן הן לא היו צריכות לספר סיפור זה, שהוא אשר הביא אותן באמת ל' באלי, לאף שוטר או חוקר אינדונזי. איש לא עצר אותן. מסתבר שאפילו בשביל ישראל, להגיע כיום לבאלי, זה הרבה יותר פשוט ממה שזה נראה. צריך רק להעזי ולנסות.

מתחת

להררי הגעש

שתי הישראליות הן בעלת הגלריה עמליה ארבל ועורכת-הדין רותי שמיר. הן ערכו בחורף האחרון מסע על פני מדינת המזרח הרחוק. באיזה שהוא מקום בדרך נפרדו דרכיהן. הם קבעו ל' הפגש בבאלי. איך, אפוא ומתי, זה לא היה ברור. מה שהיה ברור שהן תפגשנה. עמליה למשל, לקחה מטוס מתאילנד ל' אוסטרליה, כוזה שעושה הניית ביניים ב' ג'אקרטה. כיוון שהגיעה לג'אקרטה היה ברור לה שאותה כבר לא יוציאו משם. היא הסתתרה בחדר הנוחיות של נמל התעופה עד שהמטוס שלה המריא, ואז בכתה בפני פקיד נמל התעופה כי איחרה את המטוס שלה. באדיבותם הם היו מוכ' נים להעניק לה אשרת מעבר זמנית ל-48 שעות. עד שיבוא המטוס הבא. אבל בש'

עונשן של הפרוצות

זהו אחד הציורים שהובאו מבאלי, שם צוירו בידי אחד מציירי כפר האמנים המקומי. הציור מתאר את העונשים המצפים לפרוצות מבנות האי: תלייה על עצים עם הראשים למטה (למעלה משמאל), הטבעה במים (במרכז) ואונס בידי חיות טרף.

שחור ולבנה

עמליה ארבל, בעלת הגלריה התלאביבית, רוקדת עם יליד פיג'י, במטעה במזרח הרחוק, ממנו הביאה את תערוכת ציורי באלי.

באותו נמל-תעופה רכשה עמליה כרטיס טיסה בקוראינדונזי פנים-ארצי, עד לדג' פאסר, נמל התעופה היחיד שבאי באלי. שלוש וחצי שעות טיסה, קצת פחד מפני שוטרי חרש מקומיים, והיא כבר במלון הבינלאומי הגדול שבאי, אינטרקונטיננט' טאל. ואת מי היא מוצאת שם אם לא את רותי.

כך יכלו שתי הישראליות להגשים חלום שאורחים ישראלים רבים חלמו עליו אבל לא הצליחו לממשו. מה המיוחד שבאי קטן זה, שרובו הוא הררי געש פרט ל' כמה רצועות חוף צרות ובלתי רצופות? מה הקסם האוסף את שמו, מאז הוצג בפני העולם לראשונה בגירסה הקולנועית של המחזמר הסאטירי דרוס'פאטיק? יש לכך כמה סיבות, העושות אי קטן זה, שמדי כמה שנים מתים בו אלפים בהתפרצות הרי געש פעילים, לשונה מכל שאר איי הרפובליקה של אינדונזיה. תושבי האי הקדומים היגרו אליו מיאווה הר סמוכה, בהביאם עימם את התרבות הר יאונית הקדומה. מתישבים הודים שהחלו להתישב באי בתחילת הספירה הנוצרית, הביאו לשם את הרבותם ואת הדת הר ברהמינית. כאשר ניצח האיסלאם את הר הינדואיזם במאה ה-16, הפכה משום מה דווקא באלי למקום מקלט לפלטי התר' בות ההודית והיאונית. האיסלאם לא הגיע אליה. גם הכובשים ההולנדים של יאוה, לא התענינו בגלל סיבות בלתי מוסברות בבאלי עד לתחילת המאה ה-20. גם אז (המשך בעמוד 34)

תהלוכת הזוללים
שיירה של צעירות צועדת בבאלי אל מקום שריפת המת, כשעל ראשיהן קערות מלאות מאכלים, שנועדו להזין את קרובי של המת במשך שלושת ימי המשתה. שהם עורכים לו. בנות באלי, תמידות וזקופות, מצטיינות בעדינותן ובחינניותן.

חגיגה למח
קבוצה של גברים צעירים מחוללת באחד משלושת ימי המשתה שעורכים למח בבאלי לפני שריפתו. זהו מעין ריקוד חרות, כשהגברים המחוללים, לצרכי פולחן ולא למען תיירים שמבקרים במקום, לבושים בסארונגים משובצים. בברים דומים מכוסים גם פסלי החיות של באלי.